

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **KINEX CZ s.r.o.**, se sídlem v Praze 9, Novovysočanská 537/31, 190 00, zastoupeného JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem AK Schlesinger a Martének, advokáti, v.o.s., se sídlem Brno – venkov, Bratčice 137, s pobočkou a adresou pro doručování v Brně, Slovákova 11, 602 00, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti**: KINEX, a.s., se sídlem Bytče, 1. Mája 71/36, Slovenská republika, zast. JUDr. Janem Žákem, advokátem se sídlem AK ZAK Legal advokáti s.r.o, Anny Letenské 34/7, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2014, č. j. 8 A 19/2014 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 11. 2013, č. j. O-445254/D49367/2013/ÚPV. Uvedeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2013, č. j. O-445254/D071746/2012/ÚPV, jímž byla prohlášena za neplatnou kombinovaná černobílá ochranná známka č. 291148, ve znění „K“, podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení

s ustanovením § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách).

I. Obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel napadá usnesení městského soudu v celém rozsahu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); tvrdí nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Stěžovatel především namítá, že městský soud výzvu k zaplacení soudního poplatku zaslal pouze právnímu zástupci stěžovatele, a nikoliv podle § 42 odst. 2 věty druhé s. ř. s. i stěžovateli samotnému, ačkoliv povinnost zaplatit soudní poplatek ze žaloby a z návrhu na odkladný účinek žaloby má stěžovatel ze zákona. Byť právní zástupce stěžovatele přeposlal citované usnesení městského soudu, které mu bylo doručeno do datové schránky dne 12. 2. 2014, následující den elektronickou poštou stěžovateli, tento se domnívá, že lhůta k zaplacení soudního poplatku běžet nezačala a městský soud nebyl oprávněn řízení zastavit. K tomu stěžovatel konstatuje faktickou nezákonnost právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 As 55/2004 – 52, jehož výkladem byl nepřipustně změněn text, účel i smysl ustanovení § 42 odst. 2 věta druhá s. ř. s. a dodává, že pokud by se v nyní posuzované věci zdejší soud tímto názorem řídil a došel k závěru, že městský soud nebyl povinen doručit usnesení i stěžovateli, je v této věci dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel totiž zaplatil soudní poplatek bezhotovostním převodem na bankovní účet městského soudu dne 6. 3. 2014 v 9,39 hod., tedy dříve, než napadené usnesení nabylo právní moci doručením poslednímu z účastníků předmětného řízení. Jako doklad byla ke kasační stížnosti přiložena kopie oznámení o zaslání expresní platby bance.

Stěžovatel ještě pro úplnost dodává, že k zaplacení soudního poplatku až v den doručení kopie napadeného usnesení městského soudu jeho právním zástupcem došlo nikoli v důsledku nedbalosti nebo dokonce svévole stěžovatele, ale v důsledku toho, že měl omylem za to, že v této věci jde o řízení společné s řízením o žalobě ve věci sp. zn. 8 A 20/2014 u Městského soudu v Praze, v němž stěžovatel soudní poplatek včas zaplatil.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

II. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti

Osoba zúčastněná na řízení, KINEX, a.s., ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že závěry stěžovatele o nesprávnosti postupu městského soudu při doručování výzvy k

pokračování

zaplacení soudního poplatku nesdílí. Výzva byla řádně doručena zástupci stěžovatele, přičemž stěžovateli samotnému být doručována nemusela. Ústavní soud totiž svým plenárním náležením ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, do té doby danou rozhodovací praxi změnil a konstatoval, že usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku ve správním soudnictví již není třeba doručovat též žalobci do vlastních rukou a že mu není upíráno právo na spravedlivý proces a na přístup k soudu, který má přezkoumat rozhodnutí orgánu veřejné správy, pokud je výzva k zaplacení soudního poplatku doručena toliko právnímu zástupci žalobce s procesní plnou mocí (viz též recentní usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2014 sp. zn. IV. ÚS 3182/13). Stěžovateli byla navíc výzva k zaplacení soudního poplatku přeposlána jeho zástupcem hned následující den poté, co ji obdržel.

Osoba zúčastněná na řízení má za to, nezaplacení soudního poplatku ze strany stěžovatele včas nebylo výsledkem nesprávného postupu soudu, ale důsledkem neodůvodněné nečinnosti stěžovatele. Ten se omylem domníval, že se jedná o společné řízení u městského soudu, ale nijak nevysvětlil, z čeho mělo toto jeho přesvědčení vyplynout.

Soudní poplatek nebyl uhrazen dříve, než usnesení nabylo právní moci, tj. než bylo doručeno. Zejména však v tomto ohledu osoba zúčastněná na řízení namítá, že uvedený důvod kasační stížnosti nezakládá žádný z taxativně vymezených důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s., a to ani nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelem namítaná argumentace totiž nesměřuje k vlastnímu usnesení, ale napadá až následný postup soudu, konkrétně skutečnost, že soud následně nevydal (nové) usnesení o zrušení usnesení. Jak je patrné z právě uvedeného, druhý důvod kasační stížnosti ve skutečnosti nezdůvodňuje nezákonnost usnesení, ale zpochybňuje teprve následný postup soudu (nesouvisející s otázkou ne/zákonnosti usnesení). Z výše uvedených důvodů navrhuje osoba zúčastněná na řízení, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel se dovolává porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Pod citovaný důvod lze v takovém případě podřadit nesprávný úsudek krajského (městského) soudu o tom, že jsou

splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení, popřípadě zmatečnost soudního řízení, nepřezkoumatelnost rozhodnutí či jiné vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Stěžovatel, resp. jeho právní zástupce, byl vyzván usnesením městského soudu ze dne 5. 2. 2014, č. j. 8 A 19/2014 - 39, k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč, a z návrhu na odkladný účinek žaloby ve výši 1000 Kč. Současně byl stěžovatel poučen o tom, že řízení bude zastaveno, jestliže ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení této výzvy nebude soudní poplatek zaplacen. Výzva k zaplacení soudního poplatku byla podle potvrzení založeného v soudním spisu doručena zástupci stěžovatele do datové schránky dne 12. 2. 2014 v 9,09 hod. V souladu s ustanovením § 40 odst. 1 s. ř. s. počala lhůta k zaplacení soudního poplatku běžet následující den, tedy dne 13. 2. 2014. Jelikož desátý den stanovené lhůty připadl na sobotu 22. 2. 2014, posledním dnem pro zaplacení soudního poplatku podle § 40 odst. 3 s. ř. s. bylo pondělí 24. 2. 2014. Ve stanovené lhůtě nebyl soudní poplatek zaplacen.

K námitce stěžovatele, že byla výzva doručována pouze jeho zástupci, a nikoliv i jemu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že setrvává na právním názoru, který vyjádřil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 As 55/2004 - 52, kde se mimo jiné konstatuje: *„Rozšířený senát je názoru, že placení soudního poplatku není úkonem, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž že se jedná o úkon, který může vykonat jeho zástupce. Z žádného ustanovení zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neplyne povinnost poplatníka osobně zaplatit soudní poplatek. Jde proto o zastupitelné jednání a nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek nastávají proto u zastoupeného účastníka řízení doručením tohoto usnesení jeho zástupci. V tom se rozšířený senát shoduje s již dříve zaujatým názorem Nejvyššího soudu (rozhodnutí ze dne 8. 6. 2000 sp. zn. 21 Cdo 1949/99-uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 1/2001), podle něhož těmito úkony lze rozumět jen takové, kdy konkrétní jednání nemůže učinit nikdo jiný než účastník samotný, tedy jde o tzv. jednání nezastupitelné, charakteristické svým osobním prvkem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího, a to tak, že jiná osoba, odlišná od konkrétního účastníka řízení, nemůže, právě proto, že je charakterizován osobou jednajícího, takový úkon vykonat.“*

Lze rovněž odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3182/13, v němž se mimo jiné uvádí: *„Plenárním nálezem ze dne 13. 11. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 2/07 však Ústavní soud dosavadní rozhodovací praxi změnil a konstatoval, že usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku ve správním soudnictví již není třeba doručovat též žalobci do vlastních rukou a že mu není upíráno právo na spravedlivý proces a na přístup k soudu, který má přezkoumat rozhodnutí orgánu veřejné správy, pokud je výzva k zaplacení soudního poplatku doručena toliko právnímu zástupci žalobce s procesní plnou mocí. Oproti předcházející právní úpravě, která umožňovala poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se totiž nově výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou správnímu soudu trvá vydání usnesení, resp. jeho doručení. Zaplatit soudní poplatek a odvrátit zastavení řízení lze do okamžiku nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tzn. ještě v den, kdy toto usnesení bylo doručeno. Navíc je*

pokračování

nerozhodné, kdo skutečně poplatek zaplatí, tedy zda žalobce či jeho zástupce s procesní plnou mocí, neboť jde o zastupitelné jednání.“

Vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby (viz čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR) a Nejvyššímu správnímu soudu tedy jakkoli nepřisluší přehodnocovat nálezy Ústavního soudu, nýbrž je vázán jejich obsahem.

Z výše uvedených rozhodnutí vyplývá, že zaplacení soudního poplatku není osobní povinností účastníka řízení dle ustanovení § 42 odst. 2 věty druhé s. ř. s., a proto výzva k zaplacení soudního poplatku byla správně doručována pouze zástupci účastníka dle ustanovení § 42 odst. 2 věty první s. ř. s.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v daném případě zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona soud řízení zastaví, nebyl-li poplatek za řízení, splatný podáním návrhu na zahájení řízení, zaplacen ani po marném uplynutí lhůty určené soudem ve výzvě k zaplacení poplatku.

V důsledku nezaplacení soudního poplatku za podanou žalobu proto soudy nezbylo, než řízení v souladu s citovaným ustanovením zastavit. Nutno tak konstatovat, že městský soud nepochybil, pokud řízení o žalobě usnesením nyní napadaném kasační stížností zastavil. Kasační námitky stěžovatele tak nelze shledat důvodnými.

Zákon o soudních poplatcích předvídá rovněž postup soudu pro případ, je-li soudní poplatek zaplacen dodatečně. Podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích soud, který usnesení vydal, usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Stěžovatel se další kasační námitkou domáhá zrušení usnesení městského soudu, neboť tento měl dle jeho názoru s ohledem na výše uvedené ustanovení zákona o soudních poplatcích a skutečnost, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek dříve, než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, usnesení o zastavení řízení zrušit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že usnesení o zastavení řízení, stejně jako jiná usnesení či rozsudky, nabývá právní moci, pokud bylo doručeno účastníkům (§ 54 odst. 5, § 55 odst. 5 s. ř. s.), a to uplynutím posledního okamžiku toho dne (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172). Ze spisu je zřejmé, že usnesení o zastavení řízení ze dne 3. 3. 2014, č. j. 8 A 19/2014 - 61, bylo právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 5. 3. 2014 v 11,36 hod. a téhož dne nabylo právní moci. Dle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je třeba v případě placení soudního poplatku na účet soudu považovat za okamžik zaplacení moment, kdy se příslušná částka dostane do dispozice soudu, tj. připsání částky na účet soudu. Zcela bez právního významu je naopak okamžik, kdy poplatník (resp. jeho právní zástupce) zadal bance příkaz k úhradě předmětné částky, stejně jako poplatníkem stanovené datum splatnosti příkazu. Podle záznamu o složení

soudního poplatku ve spisu byla částka 4000 Kč připsána na účet soudu dne 6. 3. 2014. Důvod pro zrušení napadeného usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku by byl dán pouze tehdy, byl-li by soudní poplatek uhrazen nejpozději v den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tedy nejpozději dne 5. 3. 2014.

V projednávané věci je nesporné, že stěžovatel nesplnil poplatkovou povinnost při podání návrhu ani v soudem poskytnuté lhůtě k jejímu splnění. Stěžovateli (i jeho právnímu zástupci) byla soudem poskytnuta dostatečná doba ke splnění poplatkové povinnosti, která byla řádně identifikována; stěžovatel byl rovněž řádně poučen o následcích jejího nesplnění. Za daných okolností je tvrzení stěžovatele, že soudní poplatek nezaplatil omylem, neboť se domníval, že jde o společné řízení o žalobě v jiné věci, zcela irrelevantní.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující jeho běžnou činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu